

NEDELE VELIKONOČNÍ (vzkříšení naděje)

Lk 23,1-35

Beznaděje a naděje velikonočního příběhu

„Neboj se. Já jsem první i poslední, ten živý; byl jsem mrtev - a hle, živ jsem na věky věků“ (Zj 1,17-18). Těmito slovy se představuje Pán Ježíš jednomu ze svých apoštolů - Janovi. A stejnými slovy se v dnešní den představuje i nám všem. Spolu s celou církví po všem světě si dnes připomínáme slavný den Kristova vzkříšení. Pán Ježíš poté, co byl ukřižován, aby očistil naše nepravosti, vstal z mrtvých, a usedl po pravici Boha Otce v nebesích. Smrt jej nedokázala udržet ve své moci. Totéž je zaslíbeno i nám, kteří v něho věříme: „*Bůh, který vzkřísil Pána, vzkřísí svou mocí i nás*“ (1K 6,14).

To, co mě letos na celém příběhu o Ježíšově zmrtevýchvstání oslovilo nejvíce a s čím bych se chtěl sdílet i s vámi je motiv naděje.

Dnes jsme četli dva velikonoční příběhy z Lukášova evangelia. V obou se hovoří o lidech, kteří prožili silnou krizi své naděje. V **prvním** příběhu čteme o ženách, které jdou po Ježíšově ukřižování do hrobky pomazat – podle zvyku vonnými mastmi – jeho mrtvé tělo. **Ve druhém** čteme o dvou Ježíšových učednicích, kteří v tentýž den putují do vesnice jménem Emauzy a diskutují o tom, co se před dvěma dny událo, o Ježíšově smrti na kříži. Těmto ženám i mužům je společné jedno – následovali Ježíše během jeho pozemského putování a skládali v něm své naděje. Ale nyní jdou ženy pomazat jeho mrtvé tělo. A učedníci jdoucí do Emaus vyznávají: „*A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael*“. My jsme doufali, my jsme měli naději, že Ježíše poslal Bůh, aby přinesl Boží království na svět. Nyní je ovšem všechno jinak. Tyto naděje vystřídala obrovská bolest. My jsme v něj doufali, „*ale už je to dnes třetí den, co se to stalo*“, co byl ukřižován a zemřel. S Ježíšovou smrtí na kříži zemřely i jejich naděje. Co jim ještě zbylo? Ženy jdou svému Mistru poskytnout poslední službu, než se za ním navždy zavře zem. A dva učedníci odcházejí pryč z Jeruzaléma, nešťastní a zklamaní, možná vracející se ke svému původnímu životu. Sami apoštolové se skrývali za zavřenými dveřmi. Měli strach, že jako učedníci odsouzeného Ježíše budou popotahováni i oni. Naději vystřídala rezignace, bezradnost a strach.

Najednou se však stalo něco, co jejich životy navždy změnilo. Se vším smířené ženy vstupují do hrobky, kde je čeká největší překvapení jejich života. Ježíšovo tělo nikde. Stojí tam nad tím, dumají, jsou bezradné, a v tom k nim zazní hlas dvou záhadně zářících postav: „*Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříslen*.“ A učedníci jdoucí do Emauz se na své cestě setkávají se samotným Kristem, rozmlouvají s ním, ale jejich zrak je jakoby zastřen, nepoznávají ho. Jsou možná příliš zahleděni do sebe, do své bolesti a beznaděje než aby hned spatřili vzkříšeného. Až při společné večeři poznali, že je to on. Nakonec se Pán Ježíš ukázal i samotným apoštolům

A tady jsme u toho hlavního, o čem dnes hovoříme: Naděje žen i učedníků byly u dna. Zemřely s Ježíšem. Ale Ježíšovo vzkříšení znamenalo i vzkříšení jejich naděje. A jsem přesvědčen, že toto je i naše místo v tom velikonočním příběhu. I naše životní naděje mohou být napojeny na Ježíše Krista, protože on je tím, kdo byl sice mrtev, ale nyní žije na věky věků.

Naděje v Kristu

Jistě se shodneme na tom, že mít naději patří k zásadním potřebám lidského života. Člověk, aby jeho život za něco stál musí mít něco, co jeho životu dá směr a cíl. Musí v něco doufat. Aby neživořil, ale skutečně žil, musí mít naději. Musí k něčemu pevnému a pozitivnímu vzhlížet. A tak jako lidé hledáme to pevné, v čem bychom svou naději zakotvili. Postupně poznáváme, že s našimi lidskými, pozemskými nadějemi vždycky nevystačíme. Student má třeba naději, že se dostane na vysokou školu, chlapec má naději, že si ho dívka všimne, rodič má naději, že z jeho dítěte něco bude atd. Ale na vysokou školu se třeba nedostane, dívka zůstane chladná, dítě se zvrhne. Krize našich nadějí, toho v co jsme doufali, pak patří pak bezesporu k těm nejtěžším. My ve svém životě zakoušíme nejrůznější zkušenosti. Takové, které nás povzbuzují a naplňují radostí, nadějí. Ale, žel, i takové, které nás o naději připravují, způsobují naši bezradnost. Společně s Jóbem se pak ptáme: „*Kde mám jakou naději a splnění mé naděje kdo spatří?*“ (17,15). Ve světě plném nejistot je těžké najít pevný bod. Naše lidské naděje jsou tak často podobné více zbožnému přání než nějaké jistotě.

Bible si však dává záležet na tom, aby vykreslila svou naději jako něco pevného. Mluví o naději, která „neklame“ (Ř 5,5), mluví o „neotřesitelné“ naději (Žd 10,23), o „živé“ naději (1Pe 1,3) nebo o „dobré“ naději (2Te 2,16). Kdo věří ve vzkříšeného Krista, má vždy přístup k naději, protože nikdy není sám. Je s ním ten „*první i poslední, ten živý; který byl ... mrtev - a hle, živ je na věky věků*“.

A tak i náš život často trpí pod nejrůznějšími ranami. Někdy už si ani nevíme rady. Procházíme bolestmi Velkého pátku a stojíme u hrobů svých nadějí. Náhle však v nich zableskne světlo velikonoční neděle a nám zazáří vzkříšený Kristus, který nám říká: „*Neboj se, já jsem živ na věky věků*“. Vzkříšený Kristus jako zdroj naší naděje. Naděje, která neklame. Není to naděje lidská, která by s člověkem stála i padala, ale je zakotvena v nebesích (Ko 1,5) a ručí za ní sám Kristus.

Od pradávna je krásným křesťanským symbolem pro naději **kotva**. Tento symbol pochází z Bible, z listu Židům, kde čteme, že: „*jsme našli útočiště v naději nám dané. V ní jsme bezpečně a pevně zakotveni, jí pronikáme až do nitra nebeské svatyně, kam jako první za nás vstoupil Ježíš, kněz na věky podle řádu Melchisedechova*“ (Žd 6,18-20). Naděje v Kristu je jako bezpečná a pevná kotva. Ne však spuštěná dolů, jak je obvyklé, ale vypuštěná nahoru. Naše naděje je zakotvena v Bohu, ve nebi. V Boží věrnosti, v jeho zaslíbeních, v jeho pravdomluvnosti, ve spáse, kterou nám

přinesl ve svém Synu. Vzkříšený Ježíš sedí po pravici Otce v nebesích jako garant nebeské, Boží naděje.

Křesťané – lidé naděje

Je pozoruhodné, že i když je naděje pro člověka tak žhavým a stále aktuálním tématem, přece se o ní ve světě příliš nedozvídáme. Když bychom dnes pročítali noviny a časopisy, nebo poslouchali televizi, se slovem naděje se nesetkáme příliš často. O naději se moc nemluví. Proč? Možná je to právě proto, že si uvědomujeme, jak jsou ty naše lidské naděje zranitelné.

Boží slovo nás dnes zve k naději, která neklame, neboť stojí na pravdivosti Boží, zve k naději, která nepadá, neboť není založena na našich možnostech, ale na možnostech Božích. Kristus vstal z mrtvých, a to už nikdo nezvrátí.

Ale ani tato Boží naděje se v nás, kdo o ni stojíme, nerodí vždy snadno a automaticky. Někdy, zvláště po nějakém traumatu, vážné události, nějaké životní krizi potřebujeme čas, abychom se „prokousali“ či snad lépe řečeno promodlili k naději. Proto je v souvislosti s nadějí důležité též zvláště zmínit slovo „trpělivost“. Trpělivost - vůči Bohu, jeho plánům a časům, ale i trpělivost vůči sobě. Nejsme vždy hned pohotová k naději. Je třeba trpělivosti, která pomůže překonat chvíle, kdy nevidíme žádné světlo, kdy se naděje rozplývá v nedohlednu. Nelekejme se proto hned, když cítíme, že naše naděje slábne, že se jí nedostává. Ne vždy budeme přeborníky v naději. Pán Bůh na nás však nezapomíná. Kristus vstal z mrtvých ať už se cítíme dobře nebo špatně. A je to on, kdo nás drží. Není to naše víra či naše naděje, co nás drží u Pána Boha, ale je to Pán Bůh, který drží naši víru i naši naději v něho. Kdyby záleželo jen na naší víře a naději, daleko bychom nedošli. Ale v první řadě záleží na Kristu, který naší víru a naději tvoří i vede ke svému cíli. Naše bezpečí tedy nespočívá v naší síle, ani v síle naší naděje, ale v síle Kristově, která nás nese, ať už silné, ať už slabé. Kristus vstal z mrtvých!

A tak jak křesťané máme být lidmi naděje, nespolehat na své síly, ale na moc vzkříšeného. Takovou naději potřebujeme a potřebuje ji i svět kolem nás, jak o tom vypráví i tento příběh: Četl jsem o jednom křesťanovi, který v roce 1993 navštívil Rusko. Jak tak chodil po moskevských ulicích, připadal si nápadný a nemohl přijít na to, čím to je. Pokoušel se splynout s davem, ale podle všeho bylo všem jasné, že není Rus. Několika ruských učitelů se kterými pracoval, se zeptal, jestli za to může jeho americké oblečení: džíný a mikina s nápisem „Chicago Bulls“. „Ne, oblečením to není,“ odpověděli. „Tak čím?“ ptal se. Několik minut mluvili jen mezi sebou a pak mu jeden z nich za celou skupinu zdvořile odpověděl: „Je to ten tvůj obličej.“ „Můj obličej!“ rozesmál se. „Co je na mém obličejí tak jiného?“ Učitelé znovu dali na chvíli hlavy dohromady a pak jeden z nich tiše řekl: „Naděje.“ (World Magazine [3/6/99], str. 37.). Jako křesťané bychom měli být ve světě, který Pavel popisuje jako „bez Boha a naděje“ (Ef 2,12), nápadní tím, že jsme **lidé naděje** (Steven J. Cole).

8.4.07. M. Žemlička